

MED REKO IN SUŠAKOM.

LEA FATUR:

V BURJI IN STRASTI.

(DALJE.)

XIII.

Če veseljnost z duhom vso objame,
človek vendar bi nesit ostal.

Levstik.

olnce se je dvigalo izza apeninskih goličav in poljubovalo s prvimi žarki zelene hribe... Leško šumeč je hitela reka Arno po prelepi ravnini, bela in krasna se je dvigala ob njenih bregovih ljubimka umetnikov, bogata, svobodoljubna, staroslavna Florenca.

Od vseh strani jo je zaslanjal venec vedno zelenih hribov, blagoslov rodovitnosti je počival na okolici, sladko je dehtelo cvetje trt po lepo razpeljanih brajdah, ki so venčale njive in krasile bele kmetiške hiše. Po sadovnjakih so se šibila drevesa, ponižne oljke po hribih so obetale bogatih sadov. Po vrtih prijaznih mandrij so žarela rdeča lica paradiznikov, oranže nežni cvet je čakal srečne neveste, pinije so se spenjale visoko

proti nebu, radodarne murve so stresale svoj drobn sad, kaktus in mirta sta se košatila v grmeh, jazmin in rožmarin sta polnila zrak s sladkim vonjem. Iz široko razrastenih mandelnov in kostanjev, iz temnega zelenja cipres in javorja so gledala graciozna letovišča in se smejala impozantnim stavbam Florence. Po senčnatih parkih so sanjali zaviseli kipi starih bogov, po cesti so bleščele okoličank bele rute — počasi so stopali natovorjeni oslički.

V sredi te bujne prirodne lepote, pod gričem, kjer stoji znamenita cerkev S. Miniata, se je belil iz zelenja ljubki dvorec Gigantijev. Vitki arabski stolpiči, tenki marmorni stebri so ga krasili, na pročelju se je dičil v umetno zviti črkah napis: Dom Leonore.

Ljubezen je vodila oko stavbenika, ko je risal načrt te stavbe, hotel je sezidati ljubljene soprogi dom sreče. In stala je tu mična kot dom vilični v širnem parku; železna ograja, visoka vrata so jo varovala hruma zunanjega sveta. Ličen balkonček je